

✂

1

O_<

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอย่างยากลำบาก รู้สึกปวดหัวไปหมดเหมือน
มีก้อนขี้หม้ายคั่นแน่นอยู่ในสมอง เตรียมพร้อมที่จะระเบิดได้ทุกชั่วขณะ
นี่ฉันอยู่ที่ไหนกันนะ...แล้วก่อนหน้านี้มันเกิดอะไรขึ้นกับฉันนี่
(") หันซ้ายเจอโซฟาขาวสีน้ำตาลอ่อน
(") หันขวาเจอโต๊ะเล็กๆ สีขาว ด้านบนมีกระดิกน้ำร้อนกับโหล
กาแฟ

(._.) หันมองแขนตัวเองมีสายน้ำเกลือเล็กๆ จิ้มอยู่

ฮะ! โรงพยาบาลนี่นา O_o ฉันมาอยู่ที่โรงพยาบาลได้ยังไงกัน!!!

อา...ทำไมนี่อะไรไม่ออกเลยนะ มันตีบไปหมด ++ จำอะไรไม่ได้
เลยอะ ฉัน...ฉันเป็นใคร อายุเท่าไร แล้วชื่ออะไร ทำไมฉันถึงไม่รู้ ทำไมๆ

>O<

ขวิบ (--)

ฮะ! มีอะไรบางอย่างวางอยู่บนโต๊ะหัวเตียงด้วย O_o

พีบ!

แสดมบีเบอรี, may112

ฉันรีบคว้าของพวกนั้นมาดูเผื่อว่าจะ निकอะไรออกบ้าง
ไอ้ะ OoO แหวงนั้นเหรอ แหวงอะไร แหวงของใครกัน แหวงฉัน
หรือเปล่า >O<
ไหนลองสวมดูซิ...
สวม!
หว่า -O- มันหลวมอะ ใส่ไม่ได้เลยสักนิ้ว แล้วใครเป็นเจ้าของแหวน
วงนี้กันเนี่ย
กุกกัก~ กุกกัก~
ฉันหมุนแหวนดูรอบๆ เผื่อว่ามันจะสลักชื่อเจ้าของเอาไว้ แต่ก็ไม่มี
แฮะ =_=
เอ๊ะ! ไม่มีชื่อแต่มีเลข 112 สลักอยู่ เลขนั้นเหรอ O_o สามตัวท้าย
ของหยวงวงนี้หรือเปล่านั้น
ไม่น่าใช่ --
แล้วนี่สมุดในโต๊ะไรนะ จดบันทึกเรื่องของฉันไว้หรือเปล่า ไหนลอง
เปิดดูซิ

17/07/20xx

...ต้นสนต้นนั้น มันเป็นที่ที่เราบอกรักกันเป็นครั้งแรก เรามีเฟิร์สต์คิส
กันที่นั่น และมันก็เป็นศูนย์รวมความทรงจำทุกๆ อย่าง วันนี้แล้วสินะที่
ฉันจะไปพบกับเขาและมอบแหวนวงนี้ให้เพื่อเป็นสัญญาแทนใจว่าฉันจะรัก
เขาตลอดไป และไม่มีวันทำให้เขาต้องเสียใจอีก

เพราะเขาเป็นผู้ชายที่ฉันรักมากที่สุด ♥
และไม่มีใครที่จะรักและดีกับฉันเท่ากับเขาอีกแล้ว...

ผะ...ผู้ชาย OoO
ที่ฉันรักมากที่สุดด้วย!!!
ไม่ใช่พ่อเหรอ TAT

แอด~

เสียงประตูเปิดออก มีผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดคนป่วยเดินตรงเข้ามาในห้อง เขาฉีกยิ้มหวานเยิ้ม...

เหวอ O_o นะ...นั่นคนหรือเปล่า เขาเป็นคนไข้มั๊ย ทำไม่หน้าตาพิลึกก็ก๊ออย่างนั้นละ หนึ่งตาดตกลงมาครึ่งเบ้า เผยให้เห็นลูกตาดำแค่เสี้ยวเดียว -- จมูกไร้สันไร้มิติ เหมือนมีรูเล็กๆ แค่สองรูแปะอยู่บนหน้าริมฝีปากด้านบนบางเฉียบยิ่งกว่าผ้าอนามัยสลิมสามมิลลิเมตร แต่ด้านล่างหนาเตอะอย่างกับถูกผึ้งต่อยมาร้อยสามสิบตัว ยิ้มทิมองพินลางแทบไม่เห็นโผล่มาแต่เหงือกบนแดงเทือกไปครึ่งแถบ

นะ...นี่คนไข้มั๊ย TAT

"สวัสดี" เขาเอ่ยปากทักฉันแถมยกมือขึ้นเกาหัวที่ดูเหมือนว่าผมจะไม่เคยสัมผัสหัวมาก่อน มันเหนียวเหน็บติดกันหนาแน่นเป็นแผ่นโรตี =_= ปากนั้นใช้พูดได้ด้วย TOT

แถมส่งกลิ่นคล้ายส้วมซึมตามชนบทอีกต่างหาก TT_TT

"ละ...สวัสดีค่ะ" ฉันทักทายตอบตามมารยาท "นายคงจะเป็นคนไข้ห้องข้างๆ ลินะ รักษาอะไรอยู่เหวอ"

อยู่ข้างอกนะว่ามาศัลยกรรมใบหน้า...ปานนี้หมอกองหนีไปฆ่าตัวตายแล้วละ TAT

"ฉันไม่ใช่คนไข้!"

"อะ...อ้าว แล้วนายแต่งตัวแบบนี้ทำไม O_o"

"ฉันกลัวว่าเสื้อผ้าของฉันจะไม่สะอาด ก็เลยต้องเปลี่ยนเป็นชุดนี้ก่อนนะ"

อ้อ! ดีแล้วละที่กลัว นายมันตัวเชื้อโรคขนานแท้เลยเพี้ย!

"งั้นนายเป็นใครกันล่ะ คนทำความสะอาดห้องเหวอ"

"ไม่ใช่ -.-" จมูกเขาบานออกนิดๆ ยิ่งทำให้น่าเกลียดเข้าไปใหญ่ "เธอจำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ ลินะ ไร่! หมอบอกว่าเธออาจจะต้องสูญเสียความทรงจำไปบางส่วน แต่ไม่คิดว่าเธอจะลืมแม้กระทั่งฉัน TAT"

โอย...กลิ่นปากชัดเจนนขนาดนี้ ไม่ต้องอธิบายยาวมากก็ได้ ฉันเริ่ม

หายใจไม่ออกแล้วน้ำ >,<

"จำไม่ได้...จำไม่ได้เลยสักอย่าง ฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงก็ไม่ได้ด้วยซ้ำ เอ๊ะ!
แล้วนายรู้หรือ! นายรู้ใช่ไหม! นายเป็นใครกันนะ เป็นญาติฉันหรือ แล้ว
พ่อแม่ละ ครอบครัวฉันหายไปไหนหมด ทำไมฉันถึงอยู่ที่นี้คนเดียว"

"พ่อทั้งเธอไปตั้งแต่เด็กแล้ว เธอไม่มีพ่อ...ส่วนแม่เธอก็กำลังเดินทาง
กลับจากอเมริกาเพื่อมาเยี่ยม และอีกอย่างนะ ฉันไม่ได้เป็นญาติเธอหรอก
เราไม่ได้มีอะไรเกี่ยวพันกันทางสายเลือดเลยแม้แต่หน่อย"

ขอบคุณพระเจ้า...เขาไม่ใช่ญาติฉัน TOT

"จ้ะนายคงเป็นเพื่อนฉันสินะ"

"ไม่ใช่อีกนะแหละ!"

ขอบคุณพระเจ้า...เขาไม่ใช่เพื่อนฉันด้วย TOT

"แล้วนายเป็น..."

"ฉันเป็นแฟนเธอไง...พาสเทล ^^"

2

พระเจ้ารังแกฉัน TOT

รังแกรุนแรงมากด้วย TTOTT

ทำไมไม่ปล่อยให้ตายไปเลยละ ทำไมถึงปล่อยให้ฉันฟื้นขึ้นมาเจอ
ความจริงอันน่าสะพรึงกลัวซะขนาดนี้ =()

ไม่จริง! ไม่จริงใช่ไหม! ไอ้หน้าเงือกนี้ต้องโกหกแน่ๆ!!!

ฉันไม่มีวันคิดสั้นเอาผู้ชายแบบนี้มาเป็นแฟนหรอก! ต่อให้ชีวิตรันทต
อดอยากขนาดไหนก็เถอะ ฉันไม่มีวันทำอะไรแบบนี้ ฉันคงไม่มีวัน...

"นี่ไง...รูปคู่ของเราสองคน"

ไอ้หน้าเงือกยื่นรูปใบหนึ่งให้ฉันดู

กะ...กรี๊ดดดดด >O<

ไม่จริง! รูปฉัน...รูปฉันจริงๆ ด้วย กำลังหอมแก้มอิตานี่ด้วยสีหน้า
แสบปี่ตีตาลัลลาลาอะละเป็นที่สุด =()

ปากฉัน...ปากฉันยังอยู่ครบมั๊ย เน้าเปื่อยไปบางส่วนหรือเปล่าเนี่ย
ฉันทำแบบนั้นไปได้ยังไงกันนะ เห็นแล้วอยากจะอ้วกให้ไล่ไหล อี๊แหวะ
พะอืดพะอมจะแยะแล้ว >_<

11

"ภาพตัดต่อหรือเปล่า TOT"

"นี่มันรูปจากกล้องโพลารอยด์นะ ตัดต่อได้หรือ ^^"

ตัดต่อที่เถอะ ได้โปรด TAT

"ฉันชื่อพาสเทลชิมั้ย...แล้วนายล่ะ...อ้อ! ช่วยขยับออกห่างจากฉัน
อีกสักสองสามเมตรด้วยนะ ฉันหายใจไม่ค่อยออก"

สักสองร้อยเมตรเลยก็ได้ แล้วค่อยโทรคุยกัน TOT

"ฉันชื่อหาม่มุ่ย"

มะ...หาม่มุ่ย OoO

มิน่าล่ะ...ท่าทางอิตานี้ถึงได้ดูหึงหงกๆ เหมือนคันตามร่างกายอยู่
ตลอดเวลา แค่มองหน้าเขาก็อยากเกาจะแยะ TAT

เริ่มรู้สึกคันนิดๆ แล้วด้วย อิตานี้เป็นโรคติดต่อหรือเปล่านะ >_<

"แล้วนี่ฉัน..."

ผลัวะ!

เสียงประตูดึงผลักออกอย่างแรงแล้วก็มีผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดนักศึกษา
วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา

"พาสเทล...พาสเทล เธอเป็นยังไงบ้าง ฉันมาทันเวลาชิมั้ย!!!"

หว =) = ใครอีกล่ะเนี่ย แต่หน้าตาหล่อดีจัง คิ้วเข้ม ตาโต เหมือน
พระเอกการ์ตูนญี่ปุ่น ยิ่งพอมายืนอยู่ข้างๆ ไอ้หน้าหาม่มุ่ยนั้นแล้ว ความ
แตกต่างก็ปรากฏขึ้นชัดเจน อย่างกับเทพบุตรกับตะกวดไล่ผี

นี่ฉันรู้จักผู้ชายหน้าตาดีขนาดนี้ด้วยหรือ O_o

แล้วทำไมถึงไปคิดว่าไอ้ตะกวดนี่มาเป็นแฟนล่ะ! ทำมายยย >O<

"ฉันไม่ตายหรอก แต่แค่จำอะไรไม่ได้เลยนะ"

"หา! เธอความจำเสื่อมงั้นหรือ O_o ไม่เอาน่า ออย่ามาอำกันเล่น
เลยดีกว่า เอ๊ะ! แล้วนี่ตัวอะไรวะเนี่ย เหมือนชิบ ออกไปยืนห่างๆ ฉันนะโว้ย"

นายหน้าหล่อเอานิ้วชี้ๆ แขนเสื้อของหาม่มุ่ยให้กระเถิบออกไปห่างๆ

แต่หามมูยไม่ยอม เขายังคงยืนบักหลักอยู่ข้างเตียงฉันไม่ยอมขยับเขยื้อน
ซึ่งใจที่สุด TAT

"ฉันจะไม่ไปไหนทั้งนั้น แกต่างหาก มายุ่งอะไรกับแฟนฉัน!" หามมูย
พูดแบบเต็มปากเต็มคำ

ขอเลิกทันมัย...ฉันอยากโสดแล้วอะ TOT

"อะไรๆ เพื่อเจ้าอะไรของแแกวะ ชี้ชี้ว่า! พาสเทลเป็นถึงดาวมหา'ลัย
เขี้ยวนะเว้ย เขาไม่เอาคนหน้าตาอย่างแกมาคงให้คนนินทาหมาดูถูกหรอก
นี่! ฉันจะบอกอะไรให้หะ คนที่เป็นแฟนกับยัยนี่หะคือฉันต่างหาก! ฉัน
เท่านั้นที่เหมาะสม ฐู้ไว้ซะด้วย ไอ้ทองเหม็น!"

"ฉันชื่อหามมูย! ไม่ใช่ทองเหม็น!!!"

"จะชื่ออะไรแกก็เหม็นอยู่ดี! ไปๆ ไปอาบน้ำไป ฉันจะคุยกับแฟนฉัน!"

พะ...แฟน แฟนนั้นหะ O_o อีตานี้ก็เป็นแฟนฉันหะ

โอเค...พอรับได้ แต่ไม่เอาหามมูยอะ ฉันไม่เอาวนะ

แล้วทำไมฉันถึงมีแฟนตั้งสองคนละเนี่ย...งงจัง +_+

"นะ...นายชื่ออะไรนะ" ฉันถาม เผื่อจะพอนึกอะไรออกบ้าง

"เทอร์เรชไง! เทอร์เรชแฟนสุดที่รักของเธอหะ"

เทอร์เรชไหนเนี่ย นึกไม่ออก TAT

"แกอย่ามาแอบอ้าง! ฉันมีรูปถ่ายมายืนยันนะว่าฉันเป็นแฟนกับ
พาสเทลจริงๆ"

ว่าแล้วไอ้หามมูยก็ควักรูปนั้นขึ้นมาโชว์ด้วยความภูมิใจเป็นอย่างสูง
ฮะ! ไม่นะ ม่ายยยยย TOT

ขวิบ!

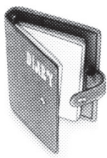
เทอร์เรชคว่ำรูปไปดูแล้วก็เกือบช็อกตายคาที่

"เป็นไปได้ไง! ฉันไม่เชื่อ ไม่เชื่อ!!!"

ฉันก็ไม่เชื่อด้วย (>_<)/

"เป็นเรื่องจริงโว้ย!" หามมูยได้ที่ยึดอก "ฉันมีหลักฐาน แต่แตกต่างหาก
ที่ไม่มี!!!"

"หนอย!" เทอร์เรชกัดฟันกรอดแล้วดึงการ์ดลายปลาการ์ตูนในกระเป๋า

กางเกงของเขาออกมาโชว์ "นี่ไงวะ! หลักฐานของฉันนะ ไอ้หมา!"

"มู๋ยด้วย -Λ-"

"เออ! จะหมาหรือจะมู๋ยก็เรื่องของแก เอาไปดูซะสิ"

หมามู๋ยคว้าการ์ดใบนั้นขึ้นมาถือแล้วอ่านเสียงดัง

" ถึง เทอร์เรซ สุดหล่อ แฟนสุดที่รัก!...แฮปปี้เบิร์ธเดย์นะคะดาร์ลิ่ง!
ขอให้ที่รักมีความสุขมากๆ ขอให้เรารักกันไปนานๆ ห้ามทำให้จับได้อีกละ
ว่าไปยุ่งกับสาวคนไหน ไม่อย่างนั้นเอาตายแน่ รักนะ จีบๆ แหะ! จะอ้วก"

"เฮ้ยๆ ออย่ามาอ้วกใส่หลักฐานฉันนะเว้ย" เทอร์เรซดึงการ์ดกลับมา
เก็บแล้วหันไปทำหน้ายู่ใส่หมามู๋ย "กลืนตัวแกนั่นแหละที่น่าอ้วกที่สุด"

"นี่มันหมายความว่ายังไงกันนะ พาสเทล เธอแอบมีกิ๊กกันหรือ!!!"
หมามู๋ยตะโกนเสียงดังใส่หน้าฉัน

เหม็นอะ TAT

"แกนั่นแหละที่เป็นกิ๊ก!" เทอร์เรซหันไปตะโกนใส่หมามู๋ยบ้าง "ไม่สิ!
คำวาก็ยังไม่ควรเอามาใช้กับแกเลยด้วยซ้ำ แกไม่เหมาะกับคำนี้"

"แล้วฉันเหมาะกับคำว่าอะไรวะ"

"จี๋!"

"หน้อย! ไมโหนแล้วนะเว้ย"

หมามู๋ยเงี้ยวหมัดขึ้น เผยให้เห็นขนรักแร้ดกดำเป็นแพหยิกๆ แต่
เทอร์เรซก็ไม่ยอมแพ้ เขาถกแขนเสื้อขึ้นทันที

"เอาสิวะ! คิดว่าฉันกลัวแกหรือไง ไอ้ขี้!"

"แกสิขี้!"

"ฉันไม่เหม็นไวยยย"

"หยุดนะ! หยุดได้แล้ว!!!" ฉันตะโกนออกไปเพราะหัวใจใกล้จะระเบิด
ออกเป็นเสียงๆ ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า "อย่ามาตะโกนเสียงดังในขณะที่
ฉันกำลังใช้ความคิดอยู่ได้มัยยะ ทะเลาะกันไปก็เท่านั้นแหละ ฉันจำอะไรไม่ได้
ตั้งนั้น แล้วก็จำใครไม่ได้เลยด้วย!!!"

ก็อากๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่มันจะเปิดออก

แอด...

ผู้ชายคนใหม่หน้าตาน่ารักเห็นคำบรรยายไฟล์พรอดเข้ามาในห้อง
ผมเข่าขู่ขี้ไปขี้มาแต่คุณน่ารักน่าหยิก ผิวขาวอย่างกับมีเชื้อฝรั่ง มีลักยิ้มบุ่ม
ลึงที่แก้มข้างขวา O..O ชุดนักเรียนนานาชาติที่อยู่ยับเยิน ไม่ใช่ๆ พุด
ผิดจ๊ะ ชุดนักเรียนที่สภาพหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย เนกไทที่คลายออกหลวมๆ
ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตตัวในออกสองเม็ดแบบสูตรสำเร็จหนุ่มฮอต >_<

เขาหันไปมองเทอร์เรซกับหมามู่ยแวบหนึ่งแต่ก็ทำเป็นไม่สนใจ รีบ
เดินตรงเข้ามาจับมือฉันไว้ทันที

"เจ้าพาสเทล...ปลดอกภัยแล้วใช่ไหม ผมเป็นห่วงเจ้ามากนะ"

เวร! เจ้านรอะ!!! ฉันอายุเท่าไรกันเนี่ย นี่ฉันเลยไฮสกูลมาแล้ว
สินะ ไม่น่าเชื่อเลย (พุดแบบไม่เกรงใจหน้าตัวเองเลยสักนิด) แล้ว
เด็กคนนี้เป็นใครอีกล่ะ! เขาเป็นครายยย ทำไมฉันถึงจำอะไรไม่ได้เลยเนี่ย
ทำมายยยยย >O<

ช่วยด้วย...ช่วยหนูด้วย TOT

3

"นายเป็นใครนะ!"

"ผมคูปเปอร์โงะ O_o"

"ฉันติดไฟแนนซ์รถไว้กับนายจ้ะเนอะ เอาเอกสารมาหรือเปล่าล่ะ"

"เกิดอะไรขึ้นกับเจ้เนี่ย =_="

นั่นดิ เกิดอะไรขึ้นกับฉันวะ! คิดจนกะโหลกจะแตกแยกเป็นสิบแปด
เสี่ยงแล้วเนี่ย ผู้ชายสามคนมองหน้าฉันอย่างมีความหวัง แต่ฉันดันหมดหวัง
วะ

อ้ากก >_< ยิ่งคิดยิ่งปวดกบาล คิดอะไรไม่ออกแล้วว TOT

"ผมเป็นแฟนเจ้ใจ >O<"

เฮ้ย O_o แฟนอีกแล้ววะ! ทำไมฉันมีแฟนสามคน ตั้งสามคนเนอะ!
แถมคราวนี้อ่อนกว่าด้วยนะ แม่เจ้าประคุณรูน้องเฮ้ย TOT ฉันดึงเนกไท

ของหนุ่มน้อยลูกครึ่ง หน้าใสวยละอ่อนเหมาะกับการขบเคี้ยวเข้ามาหา จนตัวเขาขยับเข้ามาใกล้ฉันชนิดห่างกันแค่เสี้ยวอณูรูขุมขนเดียว ใ้อผู้ชายอีกสองคนแหกปากโหวกเหวกร้องลั่นไม่พอใจ ถ้างั้นก็ไปต่อควิลิยะ ทีละสามฉันรับไม่ไหวนะ -o-

15

ฉันใช้ดวงตาที่แสนงามจับจ้องหนุ่มน้อยตรงหน้าเพื่อค้นหาชีตา เอ๊ย! ค้นหาความจริงว่าเขาเป็นใคร! ไซ่สามีน้อยของฉันจริงๆ หรือเปล่า แต่สิ่งที่อยู่ในหัวฉันมีแต่ความว่างเปล่า โบ๊เบ๊ =_=

"ไอ้ยัยย ปวดหัวซะมัต ทำไมฉันคิดอะไรไม่ออกเลยเนี่ยยย"

"เจ้าพาสเทลจ๋าผมไม่ได้จริงหรือ TAT"

"ไม่ต้องร้องไห้ยะ ฉันต่างหากที่ควรจจะร้องไห้ไม่ใช่ นาย T_T"

"นายมีหลักฐานมายืนยันหรือเปล่า"

"มีสิยะ >_< นี่ไง"

เขาหยิบขวดนม =_ = เออวะ! มันเป็นขวดนมจริงๆ ด้วย เอ๊ย! นี่คุณน้องยังไม่หยานนมอีกหรือเนี่ย O_o

"นี่คือขวดนมออมสินที่เจ้าให้ผม -o-"

"ฉันเนี่ยนะ!!!"

ถ้าระดับฉันแล้วขวดนมไม่ต้องยะ นมฉันก็มี แต่ไซ่ไหนไม่บอก (เพราะจำไม่ได้ TOT)

เอ๊ย! คิดอะไรออกไปเนี่ย

"นี่ไง เจ้ยังสกรีนหน้าตัวเองติดไว้ข้างๆ เลย >O< เจ็บอกให้ผมตี่มนมทุกวันจะได้ตัวสูงๆ แล้วก็ให้ผมเอาเงินที่เก็บไว้ในกระปุกนี้ไปสู่อเจ้ด้วย"

บ้าไปแล้ว! นี่มันบ้าซัดๆ ฉันไม่ใช่คนทำอะไรดิ้งตองแบบนี้แน่ๆ ถึงเก็บเงินได้เต็มกระปุก อย่างมากก็ได้แค่พันกว่าบาท แบบนี้ค่าตัวฉันมันก็แค่พันเดียวเองอะดิ! ไม่จริงอะ ใ้อเด็กเฟรตตี้คูเกอร์อะไรเนี่ยจะต้องโกหกแน่ๆ แต่นั่นมันอะไรกันวะ! ใ้อรูปสกรีนที่แปะอยู่ข้างขวดนมของใ้อเด็กลูกครึ่งนั้น O_o ฉันเห็นตัวเองกำลังแลปลิ้นปลิ้นตา แถมมีลายมือตัวเองเขียนพันต์อยู่ข้างขวดนมด้วยว่า

'รักนะเด็กง่อย' อู๊บ ไม่ช่ายยย เจ้ล้อเล่น ต้องเป็น 'รักนะเด็กโง่' ♥

ฉันว่าตัวตนของฉันก่อนที่ความทรงจำหายจะต้องเป็นนางสาว
ปัญญาอ่อนตัวแม่แน่ๆ =_=
"ตกลงเจ้าทำอะไรไม่ได้จริงๆ เหรอ T_T"

"ล้อเล่นได้ก็ดีสิ ฮือออ TOT"

ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร

บ้านอยู่ตำบลไหน

บุพการีรวยหรือไม่

ที่สำคัญยังเวอร์จิ้นอยู่หรือเปล่า TOT

"นี่แกกล้ามาเป็นกิ๊กกับแฟนฉันนั่นหรอไอ้หน่อไม้อ่อน"

"แล้วแกละไอ้หน่อไม้แก -O-^ มาอยู่กับภรรยาเมียฉันทำไมไม่ทราบ"

เออ ดีมาก -- ในระหว่างที่ฉันคร่ำครวญหาความทรงจำ หนุ่ม

หล่อเท่ากับหนุ่มหล่อเด็กก็ตีกันไปพลางๆ ฆ่าเวลาเล่น ฉันรู้ว่าไอ้หามาอยู่

หน้ากระเบนถึกนี้ออกก็มีส่วนร่วมด้วย แต่เขายังหาจังหวะเข้าไปไม่ได้

"หี! ปากไม่ลั่นกลั่นน้ำนม ที่ผ่านมามาฉันไม่ตีบแกก็เพราะเห็นว่ายัง

เป็นเด็กน้อย ความรู้ยังด้อยเลยปล่อยให้ไปเร่งศึกษาแท้ๆ ถ้ารู้ว่าปากดี

อย่างนี้ ซัดให้คว่ำไปซะตั้งนานแล้ว"

"อะไรวะ นายกย่องจริงๆ ที่ชาติเรามีโบราณวัตถุพูดได้แบบนี้"

"นี่เท่ากับแกว่าพาสเทลด้วยนะ เพราะยัยนั่นแกกว่าแกตั้งสองปี!!"

"แต่แกแกกว่าฉันตั้งสี่ปีนะ! ส่วนเจ้าเพลจะอายุเท่าไรก็ยังไม่โต

ซาบซ่า เพราะเจ้าซุบตัวได้ ^O^"

มันหมายถึงคนหรือสิ่งของวะนั้น ชมหรือเปล่าเนี่ย ดังเลนนะเพ้ย!

=_=
"แกรีบถอยไปจากพาสเทลซะ อย่าหาว่าฉันไม่เตือน เพราะคนนี่ฉัน

รักจริง"

"แต่ฉันหวังแต่นะ -- แกไม่เห็นหรอว่าฉันกำลังเก็บเงินอยู่"

"หี! อยากให้ฉันบอกพาสเทลมัยล่ะว่าแกมันมั่วแค้ไหน ไอ้หน่อไม้

อ่อน!!!"

"ฮือออ แกไม่มั่วเลยสินะ ได้ข่าวว่าแกเคยไปออกรายการเจาะไข่

